

Daniels Bog - Nummer et hundrede og tyve

Afdækning af de profetiske tegn: Forståelse af opfyldelsen af de bibelske profetier

Jeff Pippenger

2024-03-06

Opfyldelsen af de tegn, som blev fremstillet ved solen, månen og stjernerne, er blevet udførligt behandlet af historikerne, adventismens pionerer og gennem Søster Whites skrifter. Nogle af de tegn, Jesus omtalte, er ikke så velkendte som andre. Få erkender, at „folkenes angst“ på „jorden“ havde en bestemt opfyldelse. De forstår ikke klart, hvad symbolet på rystelsen af „himlens kræfter“ repræsenterer, i modsætning til den rystelse, som jordens magter repræsenterer. Og få laodikeiske adventister forstår, at „Menneskesønnens komme i en sky“ blev opfyldt i millerbevægelsens historie.

„Den nøjagtige dag og time for Kristi komme er ikke blevet åbenbaret. Frelseren sagde til sine disciple, at han selv ikke kunne kundgøre timen for sit andet komme. Men han nævnte visse begivenheder, hvoraf de kunne vide, når hans komme var nær. ‘Der skal være tegn,’ sagde han, ‘i solen og månen og stjernerne.’ ‘Solen skal formørkes, og månen skal ikke give sit lys, og himlens stjerner skal falde.’ På jorden, sagde han, skal der være ‘folkeslagenes angst i rådvildhed, mens havet og bølgerne bruser; mennesker segner af frygt og af forventning om de ting, der kommer over jorden.’”

»Og de skal se Menneskesønnen komme på himlens skyer med kraft og megen herlighed. Og han skal udsende sine engle med stærk basunklang, og de skal samle hans udvalgte fra de fire vinde, fra himlens ene ende til den anden.«

„Tegnene i solen, månen og stjernerne er blevet opfyldt. Siden den tid er jordskælv, storme, flodbølger, pest og hungersnød blevet mangfoldiggjort. De mest frygtelige ødelæggelser ved ild og vand følger hurtigt efter hinanden. De forfærdelige katastrofer, som finder sted fra uge til uge, taler til os med alvorlige advarende toner og erklærer, at enden er nær, at noget stort og afgørende snart med nødvendighed vil finde sted.“

„Nådetiden vil ikke vare meget længere. Nu trækker Gud sin tilbageholdende hånd bort fra jorden. Længe har han talt til mænd og kvinder ved sin Helligånds virke; men de har ikke agtet kaldet. Nu taler han til sit folk og til verden ved sine domme. Tiden for disse domme er en nådens tid for dem, som endnu ikke har haft anledning til at lære, hvad sandhed er. Med ømhed vil Herren se til dem. Hans barmhjertige hjerte røres; hans hånd er stadig udrakt for at frelse. Store skarer vil blive optaget i sikkerhedens hjord, som i disse sidste dage for første gang vil høre sandheden.” Review and Herald, 22. november 1906.

Milleritternes historie gentages til punkt og prikke i de sidste dage. De „tegn“, som markerede den første engels ankomst og historie, er forbilleder på de „tegn“, som markerer den tredje engels ankomst og historie. Alle de hellige reformatoriske bevægelser løber parallelt med den tredje engels bevægelse i de sidste dage.

„Guds værk på jorden fremviser fra tidsalder til tidsalder en slående lighed i enhver stor reformation eller religiøs bevægelse. Principperne for Guds handlemåde med mennesker er altid de samme. De betydningsfulde bevægelser i nutiden har deres parallel i fortidens, og kirkens erfaring i tidligere tidsaldre rummer lærdomme af stor værdi for vor egen tid.“ The Great Controversy, 343.

Den historie, som fremstilles ved den mægtige engel i Åbenbaringen atten, er den tredje engels historie, og den historie, som fremstilles ved den tredje engel, løber parallelt med historien om den første og den anden engel i den milleritiske historie.

"Gud har givet budskaberne i Åbenbaringen 14 deres plads i profetiens række, og deres værk skal ikke ophøre før afslutningen på denne jords historie. Den første og den anden engels budskab er stadig sandhed for denne tid og skal løbe parallelt med det, som følger. Den tredje engel forkynnder sin advarsel med høj røst. 'Derefter,' sagde Johannes, 'så jeg en anden engel stige ned fra himlen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed.' I denne oplysning er lyset fra alle de tre budskaber forenet." The 1888 Materials, 803, 804.

Den første og den anden engels gerning, som modsvares af den tredje engels gerning, fremstilles også i lignelsen om de ti jomfruer.

”Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge, og fem tåbelige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til mindste bogstav, for den har en særlig anvendelse på denne tid og er ligesom den tredje engels budskab blevet opfyldt og vil fortsat være nærværende sandhed indtil tidens afslutning.” Review and Herald, 19. august 1890.

Den historie, som fremstilles i Åbenbaringen, kapitel ti, i Johannes’ Åbenbaring, fremstilles som de syv tordener, og de syv tordener repræsenterer de begivenheder, som fandt sted under milleritternes historie, hvilken var historien om den første og den anden engels budskab. De syv tordener repræsenterer også »fremtidige begivenheder«, som finder sted i de sidste dage, og de opfyldes i samme »rækkefølge«, som de blev i milleritternes historie.

„Det særlige lys, som blev givet Johannes og udtrykt i de syv tordener, var en skildring af begivenheder, som ville finde sted under den første og den anden engels budskab. ...“

„Efter at disse syv tordener havde ladet deres røster høre, gives påbuddet til Johannes, som til Daniel, med hensyn til den lille bog: ‘Forsegl det, som de syv tordener har talt.’ Disse vedrører fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbaret i deres rette orden.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

Alle reformbevægelserne løber parallelt med hinanden, og de skal føres sammen „linje på linje“ for at belyse den afsluttende reformatoriske bevægelse blandt de hundrede og fireogfyrre tusind. Lignelsen om de ti jomfruer illustrerer Guds folks indre erfaring i millerbevægelsen og i de hundrede og fireogfyrre tusinds bevægelse.

„Lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.“ Den store strid, 393.

Både milleritternes og de hundrede og fireogfyrre tusinds værk og budskab er fremstillet ved de tre engle i Johannes' Åbenbaring kapitel fjorten.

„Jeg har haft dyrebare anledninger til at opnå en erfaring. Jeg har haft en erfaring i den første, den anden og den tredje engels budskab. Englene fremstilles som flyvende midt under himmelen, idet de forkynnder verden et advarselsbudskab og har en direkte betydning for de mennesker, der lever i de sidste dage af denne jords historie. Ingen hører disse engles røst, for de er et symbol, som repræsenterer Guds folk, der arbejder i harmoni med himmelens univers. Mænd og kvinder, oplyst af Guds Ånd og helliggjort ved sandheden, forkynnder de tre budskaber i deres rækkefølge.“ Life Sketches, 429.

De profetiske begivenheder, som fremstilles i Åbenbaringens kapitel ti, fremstilles ved de syv tordener. Disse begivenheder markerer det sted, hvor det guddommelige forenes med det menneskelige. De „tegn“, som Kristus identificerede i Matthæus kapitel fireogtyve, Markus tretten og Lukas enogtyve, repræsenterer de „tegn“, der indledte milleritbevægelsen, og udgør et parallelt vidnesbyrd om de hundrede og fireogfyrre tusinds bevægelse. De hundrede og fireogfyrre tusind smager ikke døden, som repræsenteret ved Enok og Elias. 11. september 2001, det „tegn“, som Kristus identificerede som det, der markerer den sidste generations ankomst i jordens historie, identificeres i Lukas kapitel enogtyve. At være blandt den gruppe, som er blevet repræsenteret ved Enok og Elias, og som kaldes de hundrede og fireogfyrre tusind, kræver, at „tegnet“ og alt det, som det repræsenterer, erkendes.

Efter at Jesus havde ført sine disciple gennem historien om de „tegn“, som indledte millerbevægelsen, gentog og udvidede han derpå sit historiske vidnesbyrd ved at indføje en lignelse, som fremstillede den samme historie.

Og han talte en lignelse til dem: Se figentræet og alle træerne; når de nu springer ud, ser I og ved af jer selv, at sommeren nu er nær. Således også I, når I ser disse ting ske, så vid, at Guds rige er nær. Sandelig siger jeg jer: Denne slægt skal ingeniunde forgå, før alt er sket. Himmelen og jord skal forgå; men mine ord skal ingeniunde forgå. Lukas 21,29–33.

Jesus begynder lignelsen med at påpege en forskel mellem „figentræet“ i ental og „alle træerne“. „Figentræet“ er pagtens folk, som i de sidste dage er det laodikeiske adventfolk, der bekender sig til at være Guds restfolk. De andre „træer“ var hedningerne.

„Læg mærke til forbandelsen over figentræet, som repræsenterer den jødiske nation, dækket af bekendelsens løv, men uden nogen frugt at finde derpå. Forbandelsen udtales over figentræet, som repræsenterer det moralske, tænkende, levende væsen, forbandet af Gud, levende, således som jøderne levede i fyrre år efter denne begivenhed, og dog dødt. Læg mærke til, at de andre træer, som repræsenterer hedningerne, ikke var dækkede. De var uden løv og gjorde ikke krav på at have kundskab om Gud. Deres tid til at bære frugt var endnu ikke kommet.“ Special Testimonies for Ministers and Workers, nr. 7, 59–61.

Laodikeisk adventisme i de sidste dage er forbandet, for skønt den bekender sig til at være Guds restfolk, er dens bekendelse uden frugt. Jesus fremsætter to indbyrdes forbundne, men forskellige pointer i afsnittet. Han påviser sondringen mellem Guds bekendende folk og hedningerne, som

ikke bekender at opretholde Guds lov eller besidde Profetiens Ånd, som er kendetegnene på de sidste dages rest, hvilket laodikeisk adventisme bekender sig til at opretholde. Bladene i de sidste dage repræsenterer den påståede bekendelse af at være den rest, som Johannes identificerede i Johannes' Åbenbaring.

"Hedningeverdenen blev fremstillet ved de bladløse, frugtløse figentræer. Hedningerne var, ligesom jøderne, blottet for guds frygt, men de havde ikke påstået at stå i Guds gunst. De gjorde ikke pralerisk krav på ophøjet åndelighed. De var i enhver henseende blinde for Guds veje og gerninger. For dem var tiden for figner endnu ikke kommet. De så stadig frem til en dag, som ville bringe dem lys og håb." Signs of the Times, 15. februar 1899.

Skellet mellem figentræet og de andre træer blev af Kristus tillagt endnu en forskel. Tiden, da træerne skulle skyde knop for fignerne, var en anden end den tid, da hedningetræerne skulle skyde knop. I de sidste dage »gives to særskilte kald til menighederne«, og den første røst fra englen i Åbenbaringen kapitel atten angiver den tid, da knopskydningen for de et hundrede og fireogfyrre tusinde skulle finde sted. »Den anden røst« i Åbenbaringen atten betegner, hvornår de andre træer skulle skyde knop.

På Kristi tid var jøderne figentræet; hedningerne var de andre træer. I den milleritiske historie var protestanterne figentræet, og milleriterne var de andre træer. I de sidste dage er det laodikeiske adventisme det frugtesløse figentræ, som fjernes fra Jerusalem (vingården), og de hundrede og fireogfyrre tusind er figentræerne, som bærer frugt. Guds andre børn, som stadig er i Babylon, fremstilles som hedningerne.

En „hedning“ er pr. definition en „fremmed“. Hedningetræerne er i dvale (døde) og bærer hverken knopper eller frugt på det tidspunkt, hvor figentræet skyder knopper og kommer til live. Et træ i dvale er et tørt træ, og når hedningerne kaldes til at drage ud af Babylon ved den anden røst i Åbenbaringens attende kapitel, vil de da vælge at holde sabbatten på den syvende dag og indgå i pagt med Herren.

Den fremmede, som har sluttet sig til Herren, skal ikke sige: Herren har helt skilt mig fra sit folk. Heller ikke skal den kastrerede sige: Se, jeg er et tørt træ. For således siger Herren til de kastrerede, som holder mine sabbater og vælger det, som behager mig, og holder fast ved min pagt: Jeg vil give dem i mit hus og inden for mine mure et minde og et navn, bedre end sønner og døtre; jeg vil give dem et evigt navn, som ikke skal udryddes. Også de fremmedes sønner, som slutter sig til Herren for at tjene ham og elske Herrens navn, for at være hans tjenere, enhver som holder sabbatten og ikke vanhelliger den, og holder fast ved min pagt, dem vil jeg føre til mit hellige bjerg og gøre dem glade i mit bedehus; deres brændofre og deres slagtofre skal være velbehagelige på mit alter; for mit hus skal kaldes et bedehus for alle folk. Esajas 56,3–7.

En fremmed er en „hedning“, og den „anden røst“ kalder dem til at komme ud af Babylon, og de føres til Guds hellige bjerg; da vil det være Hans „hellige“ bjerg, for hveden og ukrudtet vil være blevet skilt ved den prøvelsesproces, som er fremstillet i historien om den „første røst“. Når de kommer til Herrens bjerg i de sidste dage, vil hedningerne ikke længere være fremmede eller tørre

træer.

Solen og månen skal formørkes, og stjernerne skal miste deres glans. Herren skal brøle fra Zion og lade sin røst lyde fra Jerusalem; og himlene og jorden skal rystes; men Herren skal være sit folks håb og Israels børns styrke. Så skal I kende, at jeg er Herren jeres Gud, som bor på Zion, mit hellige bjerg; da skal Jerusalem være hellig, og fremmede skal ikke mere drage igennem hende. Joel 3:15–17.

Indledningen af den historie, hvor „den anden røst“ kalder Guds anden hjord ud af Babylon, har „tegn“, som blev forudbilledet ved Millerbevægelsens tegn. I Matthæus kapitel fireogtyve, Markus kapitel tretten og Lukas kapitel enogtyve fremholdes Kristi vidnesbyrd, som vi betragter. I hvert af disse tre vidnesbyrd er et af de „tegn“, der identificeres, at himlenes kræfter skal rystes; men i Joels fremstilling af de „tegn“, som identificerer, hvornår Jerusalem skal være „hellig“, skal både „himlene og jorden rystes.“

Joel identificerer den fuldkomne opfyldelse af de forudsagte „tegn“, som indtræffer, når Jerusalem er helligt. Den tid er, når Herren har fjernet synderne fra de et hundrede og fireogfyrre tusind, og Laodikeas menighed er gået over til Filadelfias bevægelse. Det er da, at den sjette bevægelse (Filadelfia) bliver den ottende bevægelse (Filadelfia), som er af de syv menigheder. Det er da, at den stridende kirke bliver den triumferende kirke. Den stridende kirke er en betegnelse for Guds kirke, som består af hveden og ukrudtet. Den triumferende kirke er Guds hellige bjerg, som er „helligt“, og „ingen fremmede går mere igennem hende.“

Indførelsen af det løftede banner, som er den triumferende Kirke, som er „den ottende, der er af de syv“, hvilket er, når Jerusalem er „hellig“, ledsages af „tegn“. For at Jesus kunne give sit folk det referencepunkt, hvormed de kunne genkende livs- eller dødstegnet, som identificerer beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, benyttede Han træer og den naturlige cyklus i et træs liv til at undervise i denne altafgørende lære.

»Kristus havde befalet sit folk at våge over tegnene på Hans komme og glæde sig, når de så tegnene på deres kommende Konge. »Når disse ting begynder at ske,« sagde Han, »da ret jer op og løft jeres hoveder; for jeres forløsning nærmer sig.« Han pegede sine efterfølgere hen på forårets udspringende træer og sagde: »Når de nu springer ud, ser og ved I af jer selv, at sommeren nu er nær. Således også I, når I ser disse ting ske, da vid, at Guds rige er nær.« Luk 21,28.30.31.« The Great Controversy, 308.

Når forårets træer begynder at springe ud, er sommeren nær.

Høsten er forbi, sommeren er til ende, og vi er ikke frelst. Jeremias 8,20.

De udspringende træer viser, at det er forår, og da ved vi, at sommeren er nær, og det er om sommeren, at høsten samles ind.

Fjenden, som såede dem, er Djævelen; høsten er verdens ende; og høstfolkene er englenerne. Matthæus 13,39.

Høsten er ved verdens ende. Når træerne begynder at springe ud, kræves det af jer, at I ved, at verdens ende er nært forestående.

„Ét udsagn fra Frelseren må ikke bruges til at ophæve et andet. Skønt ingen kender dagen eller timen for Hans komme, bliver vi undervist og pålagt at vide, når det er nær. Vi lærer endvidere, at det at se bort fra Hans advarsel og afslå eller forsømme at vide, når Hans genkomst er nær, vil være lige så skæbnesvangert for os, som det var for dem, der levede på Noas tid, ikke at vide, hvornår syndfloden kom.“ The Great Controversy, 371.

Vi vil fortsætte vort studium af Lukasevangeliets enogtyvende kapitel i den næste artikel.

„Jeg så, at jordens magter nu bliver rystet, og at begivenhederne kommer i orden. Krig og rygter om krig, sværd, hungersnød og pest er de første til at ryste jordens magter; dernæst vil Guds røst ryste solen, månen og stjernerne, og også denne jord. Jeg så, at rystelsen af magterne i Europa ikke er, som nogle lærer, himlens magters rystelse, men det er de vrede nationers rystelse.“ Early Writings, 41.